U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Simona, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka, Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Tomáše Rychlého rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Písku** a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 12 C 273/2021, o zaplacení 6 737 Kč s příslušenstvím: **žalobce goNET, s. r. o.** IČ 26822580, se sídlem Ostrava, Úprkova 1/25 a žalovaného **A. K.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 12 C 273/2021, v části týkající se zaplacení částky 294 Kč s příslušenstvím za poskytnutí služby „Lepší.TV“ a částky 4 298 Kč s příslušenstvím, jako smluvní pokuty, **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Písku ze dne 12. 10. 2021, čj. 12 C 273/2021-14, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

[1] Návrhem doručeným dne 13. 5. 2022 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel“ či „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Písku ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 12 C 273/2021, o zaplacení částky 6 737 Kč s příslušenstvím, a to pokud jde o částku 4 592 Kč s příslušenstvím, představovanou žalobcem uplatněnými nároky na úhradu poskytnuté služby *Lepší.TV* a smluvní pokutou s tím spojenou.

[2] Z předloženého spisu se podává, že žalobce podal u Okresního soudu ve Frýdku-Místku návrh na vydání platebního rozkazu, jímž se vůči žalobci domáhal zaplacení částky 6 737 Kč s příslušenstvím. Tato částka představuje (i) poplatek za poskytnutou službu *Lepší.TV* (294 Kč), (ii) pronájem *Lepší.TV BOXu* (146 Kč), (iii) *„sankci do konce období dle smlouvy Služba Lepší.TV“* (4 298 Kč) a (iv) *„sankci za Lepší.TV box dle smlouvy Odkoupení boxu“* (1999 Kč). Okresní soud v Písku (kterému byla věc patrně postoupena – z předloženého soudního spisu nelze tuto skutečnost ověřit – pozn. zvláštního senátu) usnesením ze dne 12. 10. 2021, čj. 12 C 273/2012-14, řízení co do částky 4 592 Kč zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc v tomto

rozsahu postoupena ČTÚ (výrok II.). V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že nárok žalobce zahrnuje mimo jiné i zaplacení částky 294 Kč za poskytování služby, spočívající v možnosti sledování převzatého televizního vysílání, a částky 4 298 Kč, jakožto smluvní pokuty za porušení povinnosti včasné úhrady plateb. Podle názoru okresního soudu je neuhrazení ceny za poskytnuté služby porušením povinnosti vyplývající z § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích"), se kterým nárok na zaplacení smluvní pokuty přímo souvisí. Žalobcem poskytnutou službu *Lepší.TV* lze považovat za službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2021 – pozn. zvláštního senátu), a proto se jedná o spor ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 tohoto zákona, který podle § 108 odst. 1 písm. g) téhož zákona rozhoduje ČTÚ. Nejedná se tedy v tomto rozsahu o věc spadající do věcné příslušnosti soudů v občanském soudním řízení ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 a 3 o. s. ř. Okresní soud proto postupem dle 104 odst. 1 o. s. ř. řízení v tomto rozsahu zastavil a rozhodl o postoupení věci ČTÚ, jakožto orgánu, do jehož pravomoci rozhodování o těchto nárocích náleží.

[3] Navrhovatel (ČTÚ) s tímto postupem okresního soudu nesouhlasí. Odkazuje především na judikaturu zvláštního senátu, podle které musí být pro vznik sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady; ani jeden z těchto předpokladů podle jeho názoru není v dané věci splněn. Pokud jde o osobní předpoklad, tj. strany sporu [účastníky, respektive uživatele ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona o elektronických komunikacích], musí jít o osoby, které uzavřely s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu o poskytování těchto služeb, respektive využívají nebo žádají veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Pojítkem mezi osobou účastníka a uživatele je poskytování či využívání veřejně dostupné služby elektronických komunikací [§ 2 odst. 3 písm. e) citovaného zákona]. Žalobce však veřejně dostupné služby elektronických komunikací neposkytuje, neboť z příslušné evidence navrhovatele je patrné, že žalobce oznámil zahájení podnikatelské činnosti toliko coby poskytovatel neveřejné služby elektronických komunikací (služby přístupu k internetu v pevném místě). V čl. 3.3 obchodních podmínek poskytování služby *„Lepší.TV"* se uvádí, že *„Poskytovatel neposkytuje Uživatelům související službu elektronických komunikací spočívající v zajištění internetového připojení, ve smyslu zák. č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích. Uzavřením Smlouvy bere Uživatel na vědomí, že Služba a vztah vyplývající ze Smlouvy se neřídí zákonem o elektronických komunikacích."* Osobní předpoklad pravomoci ČTÚ pro rozhodnutí sporu o úhradu žalobcem poskytované služby tedy splněn není. Ze stejného důvodu není podle navrhovatele naplněn ani předpoklad věcný (předmět sporu), neboť mělo-li by jít o nárok na úhradu ceny za službu ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, musela by být opět splněna podmínka poskytnutí veřejně dostupné služby elektronických komunikací. Navrhovatel má také za to, že služba *Lepší.TV* nenaplňuje ani samotnou definici služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích v aktuálním znění. Žalobce totiž poskytuje službu *Lepší.TV* formou přístupu do OTT (over-the-top) aplikace (za pomoci Lepší.TV BOXu poskytnutého žalobcem nebo „chytrého" koncového zařízení). Danou službu tedy nerealizuje prostřednictvím vyhrazené přenosové kapacity pouze pro poskytování šíření televizního signálu (IPTV), čímž se liší od jiných poskytovatelů veřejně dostupné

služby elektronických komunikací – šíření rozhlasového a televizního signálu. Uvedené závěry se konečně plně vztahují i na žalobcem uplatněný druhý nárok, neboť uplatněná sankce nemá spojitost s porušením povinností dle zákona o elektronických komunikacích.

[4] Z těchto důvodů ČTÚ navrhl, aby zvláštní senát určil, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 12 C 273/2021, o zaplacení částky v celkové výši 4 592 Kč, je soud a aby zároveň zrušil usnesení tohoto soudu ze dne 12. 10. 2021, čj. 12 C 273/2021-14.

[5] Zvláštní senát o věci uvážil následovně:

[6] Okresní soud v Písku v předcházejícím soudním řízení popřel ve shora popsaném rozsahu svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. a § 1 odst. 2 věty druhé tohoto zákona, k jehož projednání a rozhodnutí je uvedeným zákonem povolán.

[7] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodování (srov. usnesení tohoto senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. Konf 3/2003-18, publikované pod č. 485/2005 Sb. NSS).

[8] Podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích ČTÚ *rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon*.

[9] Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ rozhoduje *spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

[10] Navrhovatel správně poukazuje na konstantní judikaturu zvláštního senátu, podle které pro založení pravomoci ČTÚ k projednání a rozhodnutí sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích musí být kumulativně splněny osobní i věcné předpoklady takového sporu. V navrhovatelem zmiňovaném usnesení ze dne 19. 8. 2014, čj. Konf 10/2014-12, zvláštní senát uvedl, že „[p]*rvní podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí ´a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona´* […] *Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích (´účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb´), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (´uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací´); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí ´služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen´. Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení*

´pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě´, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka, popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací." Změny ve znění citovaných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, ke kterým došlo v mezidobí, jsou pouze formální, lze proto ze zde vyslovených závěrů i nadále vycházet.

[11] V nyní posuzované věci se zvláštní senát zaměřil na posouzení, zda lze službu poskytovanou žalobcem považovat za *službu elektronických komunikací.* Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by být naplněn věcný ani osobní předpoklad sporu podřaditelného pod definici uvedenou v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V případě kladné odpovědi na tuto otázku by byl nepochybně naplněn osobní předpoklad na straně žalobce (§ 7 zákona o elektronických komunikacích) a pro naplnění zbývajících předpokladů by bylo třeba dále posoudit, zda jde o službu *veřejně dostupnou* (na popření této podmínky je vystavěno *ratio* argumentace navrhovatele). Pouze při naplnění i této podmínky by byl naplněn osobní předpoklad na straně žalovaného, ať již v postavení účastníka [§ 2 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích] či uživatele [§ 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona]. Naplněn by byl i předpoklad věcný (spor o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích), neboť u obou předpokladů musí být splněna podmínka, že jde o spor ze služby veřejně dostupné.

[12] Podle ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací pro účely tohoto zákona rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, která s výjimkou služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávajících redakční dohled nad tímto obsahem zahrnuje tyto druhy služeb: 1. službu přístupu k internetu, 2. interpersonální komunikační službu, 3. služby spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů, například přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro rozhlasové a televizní vysílání.*

[13] S ohledem na povahu služby poskytované žalobcem by se *prima vista* nabízel závěr, že jde o službu elektronických komunikací uvedenou v § 2 odst. 3 písm. a) bodě 3. zákona o elektronických komunikacích (body 1. a 2. lze bezpečně vyloučit – k tomu viz dále). Současně ale nelze přehlédnout, že definice služby elektronických komunikací obsahuje dvě výjimky, tj. dva případy, kdy se o tuto službu nemůže jednat *per se*. Jde jednak o případy *služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací*, jednak o *služby vykonávající redakční dohled nad přenášeným obsahem.* O případ posledně uvedený se v dané věci jednat nemůže, neboť služba žalobce je *převzatým televizním vysíláním* [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání – dále jen „zákon o vysílání"]; provozovatel takového vysílání nemá redakční *odpovědnost* (jde evidentně o ekvivalent slova „*dohled*", užitého zákonem o elektronických komunikacích), na rozdíl od provozovatele (nepřevzatého) televizního vysílání [viz § 2 odst. 1 písm. g) citovaného zákona]. Zbývá proto posoudit, zda služba stěžovatele nenaplňuje pojmové znaky první výjimky. Zvláštní senát se proto dále zaměřil na detailní posouzení charakteru služby „*Lepší.TV*".

[14] Z *Obchodních podmínek poskytování služby Lepší.TV*, dostupných na webových stránkách žalobce (https://www.lepší.tv/folder/obchodni-podminky.php), se podává, že jde o službu spočívající v „*poskytování převzatého televizního vysílání prostřednictvím zvláštních přenosových systémů* [...] *ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zák. č. 231/2001 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a služeb souvisejících s poskytováním převzatého televizního vysílání* (čl. 1.1). Podle čl. 2.1.9. služba spočívá v „*poskytování možnosti sledování převzatého televizního vysílání Poskytovatelem prostřednictvím internetu za pomoci Lepší.TV BOXu poskytnutého Poskytovatelem nebo za pomoci koncového zařízení Uživatele.*“ Podle čl. 3.3. obchodních podmínek „[p]*oskytovatel neposkytuje Uživatelům související službu elektronických komunikací spočívající v zajištění internetového připojení, ve smyslu zák. č. 127/2005 Sb. o elektronických komunikacích.*“ Konečně, z čl. 5.5.1. a 5.5.2. obchodních podmínek vyplývá, že „[z]*a náležité zjištění parametrů svého internetového připojení před odesláním Objednávky nebo před uzavřením Smlouvy odpovídá výhradně Uživatel*“, přičemž poskytovatel neodpovídá za případné důsledky plynoucí z připojení nesplňujícího minimální systémové požadavky. Ze sekce často kladených dotazů na webových stránkách žalobce (https://www.lepší.tv/caste_dotazy/jaky-typ-internetoveho-pripojeni-potrebuji-poskytujete-take-internet/) dále vyplývá, že žalobce poskytuje pouze službu *Lepší.TV*, nikoli internetové připojení; pro toto připojení jsou uvedeny minimální doporučené rychlosti zajišťující fungování služby.

[15] Ze skutečností výše uvedených lze dovodit dva, pro věc podstatné, dílčí závěry. Zaprvé je evidentní, že podstatou služby žalobce je poskytování převzatého televizního vysílání, kterým se podle § 2 odst. 1 písm. b) věty před středníkem zákona o vysílání, rozumí *vysílání původních* [...] *televizních programů nebo jejich podstatných částí, včetně služeb přímo souvisejících s programy nebo s podstatnými částmi programu, a jejich současné, úplné a nezměněné šíření pro veřejnost prostřednictvím sítí elektronických komunikací* (žalobce je v seznamu provozovatelů vysílání vedeného Radou pro rozhlasové a televizní vysílání zapsán, jako držitel licence „*Převzaté vysílání – zvláštní přenosové systémy*“ – viz https://www.rrtv.cz/cz/static/prehledy/povinne-zverejnovane-seznamy.htm). Lapidárně řečeno tedy žalobce přebírá od provozovatelů televizního vysílání jejich programy, které pak (současně a bez dalších zásahů) distribuuje svým zákazníkům cestou elektronických komunikací. Není také pochyb o tom, že v rámci této služby žalobce neposkytuje službu přístupu k internetu [§ 2 odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o elektronických komunikacích], jakkoli jde o nezbytnou podmínku pro využívání jím poskytované služby převzatého televizního vysílání.

[16] Je tedy zřejmé, že aby uživatel žalobcem nabízené služby *Lepší.TV* (tj. převzaté televizní vysílání) mohl užívat, musí mít zajištěnu nejen tuto službu, týkající se konec konců jen obsahu (programu) vysílání, ale současně též jinou, samostatně poskytovanou službu, spočívající v technickém zpřístupnění tohoto obsahu, tedy zajišťující, že dojde k jeho šíření (přenosu) až do koncového zařízení. Touto službou je *přístup k internetu* [který je službou elektronických komunikací - viz § 2 odst. 3 písm. a) bod 1. zákona o elektronických komunikacích], tu však žalobce vůbec neposkytuje (naopak ve svých obchodních podmínkách a informacích na svých webových stránkách výslovně upozorňuje na nutnost uživatelů zajistit si ji samostatně a stanovuje její minimální

technické parametry pro řádné fungování jím nabízené služby). Evidentně tedy v projednávaném případě dochází k oddělení samotné služby převzatého televizního vysílání (provozované žalobcem) od služby spočívající v přenosu této služby uživatelům prostřednictvím sítí elektronických komunikací (služby připojení k internetu), kterou musí zajišťovat jiný subjekt na základě samostatného smluvního vztahu s uživatelem.

[17] Dle názoru zvláštního senátu je tedy stěžovatelem poskytovaná služba *službou poskytující obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací* ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, tedy tzv. *„službou obsahu“*, která ve smyslu konstantní judikatury tohoto senátu není službou elektronických komunikací, neboť je pouze prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací uživatelům zpřístupněna (viz například usnesení zvláštního senátu ze dne 22. 2. 2018, čj. Konf 51/2017-12). Spor o zaplacení této poskytnuté služby proto není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (§ 129 odst. 1 citovaného zákona).

[18] Uvedený závěr není v rozporu ani s již dříve vysloveným závěrem tohoto senátu v usnesení ze dne 31. 5. 2006, čj. Konf 6/2005-11, kde byl při posuzování povahy služby spočívající v satelitním dodávání programů vysloven závěr opačný. Podstata tehdy hodnocené služby spočívala v dodávce digitálního satelitního signálu nabízených programů do koncových zařízení uživatelů (anténa s konvertorem, set-top-box, přístupová karta), které poskytovatel služby uživatelům pronajímal. Zvláštní senát konstatoval, že příjem satelitního signálu (kterým byly přenášeny uživatelům programy) lze považovat za síť elektronických komunikací (jejímž prostřednictvím je poskytována služba elektronických komunikací), přičemž pro posouzení tehdejším žalobcem nabízené služby není rozhodující, že družicové spojení neprovozuje on, ale odlišný subjekt. Za podstatné označil, že *„žalobce **zajišťuje dodávku signálu**, resp. programů, prostřednictvím sítě, která odpovídá zákonné definici sítě elektronických komunikací“* (zdůraznění přidáno) a uzavřel, že poskytovaná služba je službou elektronických komunikací. Podstatný rozdíl mezi tímto případem a věcí nyní projednávanou je, že v judikovaném případě žalobce poskytoval nejen samotnou službu obsahu (převzaté televizní vysílání), ale zajišťoval i její distribuci cestou sítí elektronických komunikací do koncových zařízení uživatelů. Tak tomu ale v nyní projednávané věci není. V judikovaném případě tedy nedošlo k oddělení služby převzatého televizního vysílání a služby jeho přenášení sítí elektronických komunikací, jako ve věci nyní projednávané.

[19] Pro úplnost lze zmínit i rozsudek Evropského soudního dvora (nyní Soudního dvora Evropské unie) ze dne 7. 11. 2013 ve věci C-518/11 *UPC Nederland v Gemeente Hilversum*, týkající se povahy kabelového televizního vysílání. Soudní dvůr vycházel z tehdejšího *„nového předpisového rámce v odvětví elektronických komunikací“* („NPR“), zahrnujícího mimo jiné i směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002, která byla následně nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady EU 2018/1972 ze dne 11. prosince 2018, (ta byla implementována do recentní vnitrostátní úpravy České republiky – viz § 1 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). Protože čl. 2 písm. c) původní směrnice a čl. 2 odst. 4 nyní platné (a do vnitrostátního práva plně převedené) směrnice definují pojem *„služby elektronických komunikací“* v podstatných částech shodně, má názor Evropského soudního dvora založený na výkladu původní

směrnice i nadále relevanci. Ve věci projednávané Evropským soudním dvorem byl hodnocen charakter služby spočívající v přenosu převzatých programů rozhlasu televize předplatitelům prostřednictvím kabelové sítě. Na rozdíl od nyní posuzovaného případu zahrnoval poplatek za poskytovanou službu nejen samotný *„balíček rozhlasových a televizních programů“*, ale i náklady na jeho přenos prostřednictvím kabelů do připojovacích bodů jednotlivých uživatelů (předplatitelů). Soudní dvůr dospěl k závěru, že *„poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem ´služby elektronických komunikací‘ a tudíž do oblasti věcné působnosti NPR, **pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání**“* (zvýraznění přidáno). Je zřejmé, že (obdobně jako ve věci sp. zn. Konf 6/2005 zmiňované výše) tehdy posuzovaná služba zahrnovala nejen samotné poskytování převzatého televizního a rozhlasového vysílání, ale zahrnovala i jeho dodávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací do koncových zařízení uživatelů; právě tím se odlišuje od případu nyní posuzovaného a závěr vyslovený Evropským soudním dvorem tak není s názorem, ke kterému nyní dospěl zvláštní senát, v žádném rozporu.

[20] Vzhledem k tomu, že okresní soud popřel svou pravomoc projednat a rozhodnout spor nejen pokud jde o nárok žalobce na úhradu poskytnuté služby *Lepší.TV* (ve výši 294 Kč), ale též v části týkající se nárokované smluvní pokuty ve výši 4 298 Kč, zabýval se zvláštní senát i povahou tohoto nároku.

[21] Z návrhu na vydání platebního rozkazu vyplývá, že se žalobce domáhal po žalovaném mimo jiné zaplacení smluvní pokuty, označované jako *„sankce do konce období dle smlouvy“*, která má nastoupit od 45. dne od odstoupení poskytovatele služeb od smlouvy. Z čl. 5 *„Smlouvy o užívání služby Lepší.TV“* (připojené v kopii k návrhu) se podává, že jde o sankci za prodlení uživatele *„s úhradou pravidelné platby“*, dojde-li z tohoto důvodu k odstoupení od smlouvy poskytovatelem. Lze tedy vycházet z toho, že tato smluvní pokuta není vázána na porušení povinnosti placení nájmu za pronajatý *Lepší.TV Box* nebo jeho vrácení (porušení těchto povinností je dle smlouvy sankcionováno jinou smluvní pokutou), ale jde výlučně o sankci za neuhrazení pravidelných plateb za službu *Lepší.TV*.

[22] Jak zvláštní senát konstatoval již v usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008-7, „[v]ztah *mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je* [...] *vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána“*. Vzhledem k tomu, že nárokovaná smluvní pokuta vychází z tvrzení o neuhrazení poskytovaných služeb *Lepší.TV*, přičemž spor o zaplacení této služby není sporem týkajícím se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (viz odst. [11] výše), není takovým sporem ani spor o zaplacení této pokuty.

[23] Není-li spor o zaplacení žalobcem poskytované služby *Lepší.TV* a z něj odvozené smluvní pokuty sporem ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není založena pravomoc navrhovatele k jeho projednání a rozhodnutí. Jestliže zvláštní

zákon nesvěřuje pravomoc rozhodnout spor povstalý ze soukromoprávních vtahů správnímu orgánu (zde ČTÚ), uplatní se obecná pravomoc soudů v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

[24] Z uvedených důvodů proto zvláštní senát výrokem I. tohoto usnesení podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí o nároku žalobce na zaplacení částky 294 Kč za poskytnuté služby *Lepší.TV* a nároku na zaplacení smluvní pokuty ve výši 4 298 Kč za nesplnění této povinnosti je soud.

[25] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Výrokem II. proto zvláštní senát zrušil usnesení okresního soudu, který svou pravomoc věc projednat a rozhodnut popřel, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

[26] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Písku pokračovat v řízení o podané žalobě i v rozsahu nároků žalobce uvedených ve výroku I. tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda zvláštního senátu